

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **T. O.**, zastoupené JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2004, č. j. OAM-2293/VL-19-ZA05-2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2005, č. j. 36 Az 220/2004 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2004 neudělil žalovaný žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou; tu však Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 24. 11. 2005.

Proti tomuto rozsudku brojila žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností, v níž namítla, že ve správním spisu chybí nezávislé zprávy organizací odlišných od ministerstev jednotlivých států, jako např. OSN, Amnesty International apod. Není tu zmínka o tzv. oranžové revoluci a jejích příčinách. Problémy, které žalobkyně ve správním řízení popisovala, přitom byly příčinami této revoluce. Pokud správní orgán vycházel pouze ze zjištění předcházejících této revoluci, nemohl adekvátně posoudit, zda se na stěžovatelku vztahuje některý z důvodů podle § 12 či § 14 zákona o azylu a zda je u ní dána překážka vycestování podle § 91 tohoto zákona. Informace, ze kterých vycházely rozhodující orgány, tak nebyly objektivně správné. Soud se pak ani nezabýval celým obsahem správního spisu a neuvedl, o jaké důkazy v něm obsažené se opíral. Dále stěžovatelka podotkla, že její znalost českého jazyka není na takové úrovni, aby se obešla bez tlumočníka; přesto však rozhodnutí soudu v její věci nebyla vždy v jazyce mateřském nebo v jazyce, kterému by plně rozuměla. Tím bylo porušeno její právo na spravedlivý proces.

Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je částečně nepřipustná.

Stěžovatelka poukázala na to, že správní spis obsahuje nedostatek informací z nezávislých zdrojů; v žalobě však nic takového netvrdila, ač tak učinit mohla (namítala zde jen, že nebylo dostatečně přihlédnuto ke zprávám ve spise obsaženým, které již samy o sobě byly v její prospěch). V této části je tedy kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná. Nejvyšší správní soud rovněž nepřihlížel k té části kasační stížnosti, v níž se stěžovatelka jako důkazu svých tvrzení dovolává událostí souvisejících s tzv. oranžovou revolucí. Tyto události nastaly až po podání žaloby, a stěžovatelka tak ně poukázala poprvé až v kasační stížnosti. Takovými tvrzeními se však kasační soud v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat nemůže.

Nejvyšší správní soud se poté zabýval tím, zda zbývající část kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K námitce, podle níž se soud nezabýval celým obsahem správního spisu a neuvedl, z kterých důkazů vycházel, lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 6 As 45/2004 - 84, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 22. 10. 2003, č. j. 7 Azs 22/2003 - 42, www.nssoud.cz, v nichž je dostatečně rozebrána zásada přezkumu toliko v mezích žalobních bodů. Námitkou, podle níž krajský soud porušil stěžovatelčina práva tím, že s ní komunikoval v českém jazyce, se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2005, č. j. 1 Azs 223/2004 - 32, www.nssoud.cz, v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 119/2005 - 77, publikovaném pod č. 686/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 17. 8. 2005, č. j. 1 Azs 7/2005 - 39, www.nssoud.cz. Nutno dodat, že Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitku, kterou stěžovatelka vnesla v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně

senátu